

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

Via Lactea Sive Institutiones Iuris Canonici

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Tit. XVIII. De Translatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94613](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94613)

verò Ordinario est potestas reservata, c. De Recloribus, ext. de Cleric. agrot.

T I T. XVII.

De Corepiscoporum usu sublato.

Cum inter Episcoporum officiales Corepiscopi adessent, idcirco, ut, quod antiquitus in usu erat, intelligatur, iste titulus subjicitur: & videbimus:

1. Qui essent olim Corepiscopi?
2. Quale antiquitus esset ipsorum Officium.

Quo ad Primum: Corepiscopi antiquitus dicebantur Prælati illi, qui mediam quandam dignitatem inter Episcopum, & Presbyterum obtinebant; & una cum Episcopis Ecclesiarum curam habebant, qui postea fuerunt sublati, c. Ecclesius semel, & ibi not. & cap. Quamvis, cum seq. 63. dist.

Quo ad Secundum: Corepiscopi quasi Episcopi se habebant, & Ecclesiam cum Episcopis gubernabant, conferebant ordines minores, sed non alios; erat enim eis interdicta Presbyterorum, Diaconorum, Virginum, & Ecclesiarum consecratio: ut not. in cap. Quamvis, d. 68. Prædicabant, & Corpus Dominicum consiciebant, d. c. Quamvis, & est Gloss. hic. Vide Eminentiss. Cardin. de Lauræa in Epitome Canonum. Verb. Corepiscopi.

T I T. XVIII.

De Translatione.

Hic titulus continuatur ad præcedentem in §. fin. supra tit. prox. Tamen sic etiam potest continuari. Visum est hucusque de ingressu, & progressu Prælatorum, nunc de egressu videndum est: & quia egressus fit per Translationem, Renunciationem, aut Depositionem; proinde de his omnibus videndum est. Et primo de Translatione, de qua videbimus:

1. Quid sit Translatio?
2. Cur inventa?
3. Que sint in Translatione necessaria?
4. In quibus Ecclesiis permittatur?

Quo ad Primum: Licet Translationis nomen sit Genericum, & ad plura adaptetur, tamen secundum naturam Tituli nostri significat commutationem Prælati de Sede ad Sedem canonicè factam; itaut dici possit transitus de una ad aliam Ecclesiam canonicè factus; Arg. cap. Mutationes. 7. quest. 1. c. Cum Univerforum, de Rev. Per. mut.

Quo ad Secundum: Dux sunt causæ, cur inventa sit Translatio: Utilitas, & Necessitas, text. est hic in princ. c. Sicut vir, c. Episcopus. 7. quest. 1. cap. Non oportet. 19. & c. Placuit. 21. eadem. 7. quest. 1. Utilitas, quotiescunque quis creditur utilior in Ecclesia, ad quam transit, quam in illa, quam habet; & vocatur ad aliam Ecclesiam, ut doctrina, & vitæ integritate majorem afferat populo utilitatem, c. omnis, d. c. Episcopus. 7. quest. 1. Sic. Anno 1664. Eminentiss. Cardin. Gregorius Barbaricus translatus fuit per Alex. Papam VII. ab Ecclesia Bergomen. ad hanc Patavinam. Necessitas autem Translationem inducit, quotiescunque per bellum, & hostium obfidionem Prælatus unius Ecclesiæ in aliam se transfert,

c. Temporis 7. quest. 1. qui necessitate cessante tenetur ad priorem Ecclesiam redire. §. 1. hoc tit.

Quo ad Tertium: Ut translatio fieri possit, necessarius est consensus Superioris. Item antiquitus requirebatur consensus Capituli, quod elegerat. c. Precipimus. 12. quest. 1. Tercio consensus ipsius Prælati, nisi ob bonum commune à Summo Pontifice transitus, & Translatio præciperetur, d. c. Omnis. 7. quest. 1.

Quo ad Postremum: In omnibus Ecclesiis potest fieri Translatio: sed si agitur de Episcopis, solus Summus Pontifex jus habet transferendi. §. Sciendum, hoc tit. c. Quod Translatio nem, & ibi Gloss. extr. de Offic. Legat. Si vero tractetur de minoribus Ecclesiis, & Prælatis, seu Sacerdotibus ordinariis, Episcopi auctoritas exigitur. §. Non ab similibus, hoc tit. ita notatur in c. Quanta, ext. cod. nisi forte Prælatus minor esset Summo Pontifici subiectus immediatè, c. Cum venerabilis, de Consuetud.

T I T. XIX.

De Renunciatione.

Cum actum sit de primo modo, quo dissolvitur dominium inter Ecclesiam, & Rectorem, nunc de Secundo, scilicet de Renunciatione differitur, videamus igitur.

1. Quid sit Renunciatio?
2. Qui possint Renunciare?
3. Que requirantur in Renunciatione?
4. Que sint causæ legitime Renunciationis?
5. Qui sint Renunciationis effectus?

Quo ad Primum: Renunciatio est proprii Juris spontanea refutatio, hic in princ. Si enim esset coacta, revocaretur, c. 2. & c. super de his, quæ vi, met. ca. fiunt.

Quo ad Secundum: Regula generalis est constituenda; Omnes posse Renunciare servatis servandis: & non solum minores, sed etiam majores Prælati Renunciare possunt, illis exceptis, qui fortè in furorem incidissent, c. Quamvis. 7. quest. 1. Undè etiam Papa potest Renunciare Papatui §. de Romanis, hic, c. 1. de Renunciat. in 6. prout fecit S. Petrus Celestinus. Et non solum quis per se, sed etiam per Procuratorem potest Renunciare; itaut si Procurator, antequam revocetur, sine dolo renunciaverit, teneat Renunciatio. Clem. unic. eod. tit. De renunciat.

Quo ad Tertium: Hæc requiruntur. Primo ut sit spontanea, ut supra dixi. Secundo ut fiat de proprio, & obtento beneficio. c. Pen. de Re jud. c. Dilecto, de Præbend. Tercio ut fiat simpliciter & purè, non lucrandi animo, c. Qui suadet. 1. quest. 1. c. Tua, de Simon. Quarto ut fiat ex legitima causa, c. Nisi. §. unum, ext. cod. Quinto ut fiat cum Superioris licentia, §. Abbas, hic. Undè Prælatus, qui Romano Pontifici immediatè est subiectus, ab ipso debet impetrare licentiam; quod si is, qui renunciat, Episcopo sit subiectus, cum ejusdem Episcopi permissione fiat Renunciatio, concord. text. in c. Quod in dubiis, ext. cod. Atque tandem requiritur, ut de ea conficiatur acta, d. c. Quamvis, c. Fin. c. Sicut vir. §. Ecce. 7. quest. 1.